

НИКОЛА ВУЛИЋ И НАСТАВА ИСТОРИЈЕ НА БЕОГРАДСКОМ УНИВЕРЗИТЕТУ ПОЧЕТКОМ XX ВЕКА

Сажетак: У овом раду ће бити представљена настава историје на Београдском универзитету почетком XX века. Посебна пажња ће бити посвећена променама у наставним плановима и програмима наставе историје на Великој школи и Београдском универзитету које је покренуо Никола Вулић (1872-1945), чија наставна каријера је почела 1897. године, када је изабран за ванредног професора Опште историје старог века на Великој школи у Београду.

Кључне речи: Настава историје, Никола Вулић, Историја старог века, наставни план и програм

Срби у XIX веку нису имали свој Универзитет, а пут ка оснивању првог српског Универзитета није био нимало лак, с обзиром на то да су Срби на почетку XIX века живели под влашћу две, тада велике, силе: Хабзбуршке Монархије и Отоманског царства. Један од основних циљева Срба који су живели јужно од Саве и Дунава био је ослобађање од вишевековне турске власти, тако да су Срби 1804. године подигли Први српски устанак. После само четири године, 1808, у ослобођеној Србији основана је Устаничка школа, а највише заслуге за то припадају Ивану Југовићу,¹ које је своје образовање стекао у Хабзбуршкој Монархији и био један од наставника ове школе. И остали наставници који су радили у Устаничкој школи били су такође Срби из Хабзбуршке Монархије и своје образовање су стекли у српским гимназијама у Сремским Карловцима, Сомбору и Новом Саду. Ова школа је била врло важна за Србе, јер је била први степен ка будућем Београдском универзитету. Због политичке ситуације и борбе с Турцима, школа је радила с прекидима све до 19. јуна 1838. године, када је у ослобођеној Србији основан Лицеј у Крагујевцу. После само две године, Лицеј је пресељен у Београд, који је постао престоница Србије.

Први професор биран за звање предавача Историје старог века био је Никола Вулић. Због тога ћемо укратко приказати и историјат и развој проу-

¹ Иван Југовић је псеудоним Јована Савића који је тај псеудоним узео 1805. године када је крајем друге године Првог српског устанка, као један од првих пречанских Срба, прешао у устаничку Србију. М. Степановић, *Јован Савић – Иван Југовић*, Сомбор – Нови Сад 2008, 23.

чавања античке прошлости на високообразовним институцијама до доласка Николе Вулића на Велику школу и, касније, на Београдски универзитет, како би се јасније сагледале промене које је он увео. Дакле, античка прошлост се у Устанничкој школи, и касније на Лицеју, слушала у оквиру предмета Општа историја, али није била један од кључних предмета. То је због тога што је основни циљ ових установа било образовање будућих чиновника, који су тада недостајали ослобођеној Србији. Тако је било током скоро целог XIX века. Као пример може да послужи и податак да је Велику школу у последњој деценији XIX века у процентима завршавало 55-66% правника, док је Филозофски факултет у истом периоду завршавало 16-35%.² Међутим, Општа историја није једини предмет на којем се обрађивала античка прошлост. Законом из 1844. године у школи се слушао латински језик, а древности грчке и римске су заступљене великим бројем часова. Почев од те исте године Грчки језик је био факултативан, а после доношења закона 1853. године био је обавезан предмет на Лицеју.³

Нова промена уследила је 24. септембра/6. октобра 1863. године, када је Лицеј прерастао у Велику школу. Још тада је постојала идеја о оснивању српског Универзитета, али та идеја, највише због политичке ситуације у којој се налазила Србија, тада није реализована. Ова школа је тада постала Школа за више и стручно образовање и имала је три факултета: Филозофски, Правни и Технички и представљала је највиши степен образовања код Срба. Античка прошлост се сада слушала на Филозофском факултету у оквиру предмета Општа историја, али је уведен и један нови предмет под именом Објашњавање латинских класика. Нова промена уследила је са реформом Филозофског факултета 20. децембра 1873. године, када су у програм тада новог Филолошко-историјског одсека, поред Опште историје, уведени и класични језици, грчки и латински, али је издвајање класичних наука као посебног предмета почело тек 1875. године, када је на новоосновану Катедру за класичне језике и књижевност Филолошко-историјског одсека Велике школе именован Јован Туроман. Он је био једини наставник класичних језика у периоду од 1875 до 1893. године.⁴ Из тог периода имамо и податак о броју часова на којима се слушала Античка прошлост. Студенти Филолошко-историјског одсека слушали су Општу историју на прве три године по три часа недељно, а Античка прошлост се слушала на прве две године. Гледајући укупан број часова, који је за филолошко-историјски одсек износио 30 часова недељно, и рачунајући часове грчког и латинског језика и археологије, добијамо око 25% часова на којима се слушала Античка прошлост. Овај проценат часова

² В. Грујић, *Велика школа у Београду уочи прерастања у универзитет*, Годишњак града Београда, књ. 20, Београд 1973, 287.

³ С. Бошков, *Настава античке историје на Лицеју и Великој школи у Београду током 19. века*, Античка култура, европско и српско наслеђе, Антика и савремени свет, том. 4, ур. Ксенија Марицки Гађански, Београд 2010, 64.

⁴ *Сто година Филозофског факултета*, 302.

током XIX века на Великој школи ни у једном периоду није био већи.⁵ Износим ове податке због тога што је постојала разлика у броју часова у српским школама које су основане у Хабзбуршкој Монархији, пре свега Карловачкој и Новосадској гимназија и Учитељској школи у Сомбору, где је класична настава заузимала преко 50% наставе.⁶ Промене у извођењу наставе су биле само у смислу стварања посебних предмета, па су се тако од 1892. године Латински језик и књижевност и Грчки језик и књижевност предавали као два одвојена предмета. Латински је држао Јован Туроман, а за грчки је изабран Лука Зима. На овој катедри се до краја XIX века као помоћни предмет уводи и Историја старог века 1896. године. За наставу Историје старог века важна је још једна промена која се догодила 1881. године, када је на Филолошко-историјски одсек уведена и Археологија као нови предмет, а за њеног наставника именован је Михаило Валтровић.⁷

Нове промене, које су биле резултат уредби из 1896. и 1900. године, као и нови школски закон из 1898. године имали су за циљ коначно прерастање Велике школе у Универзитет. За класичне науке је важно да су уредбом из 1896. године основани Семинар за српску и општу историју и Семинар за класичне језике и књижевност, док је последњом уредбом из 1900. године донета одлука да се класични језици, грчки и латински, уче на пет група, општа историја, у оквиру које се слушала и историја старог века, да се слуша на две групе, а археологија на једној групи од укупно 11, колико их је тада основано на Филозофском факултету. Закон о Универзитету коначно је донесен 19. фебруара/5. марта 1905. године и Србија тада добија свој први Универзитет у Београду.⁸

Ипак, одлучујући утицај на све ове промене у настави античке прошлости на Лицеју и Великој школи имали су њени професори, који су својим радом допринели напретку у проучавању античке прошлости код Срба. Организовање наставе античке историје представљало је и веома важну прекретницу у проучавању античке прошлости код Срба, поготово јер се античка прошлост учила још од оснивања Устаничке школе и првих предавања која је држао Иван Југовић.⁹ Почетком рада Велике школе у Београду античка прошлост се такође предавала у оквиру предмета Општа историја, а неки од професора који су предавали Општу историју, па и Историју старог века, били су Атанасије Тодоровић, Јанко Шафарик, Панта Срећковић, Стојан Бошковић и Јован Ђорђевић.

Од 1838. године, када је основана устаничка Велика школа, Општу историју је предавао Атанасије Тодоровић, а после њега Јанко Шафарик, који

⁵ С. Бошков, 2010, 65.

⁶ С. Бошков, *Карловачка гимназија и античка историја у XIX веку*, Истраживања 18, Нови Сад 2007, 46.

⁷ *Сто година Филозофског факултета*, 274-276.

⁸ Исто, 57.

⁹ М. Степановић, *Јован Савић – Иван Југовић*, Сомбор – Нови Сад 2008, 53.

је наставу Опште историје предавао све до 1859. године. Од те године Општу историју предавао је Панта Срећковић све до 1893. године. Од 1874. за наставника Опште историје именован је Стојан Бошковић, који је с прекидима држао наставу такође до 1893. године, када је, као и П. Срећковић, пензионисан.¹⁰ На часовима Опште историје Стојан Бошковић је највише времена посветио проучавању историје старог века. Чак је као министар просвете 1879. године подржао предлог ректора Велике школе, који је током 1877. и 1878. године покушавао да оснује Катедру за општу историју источних и класичних народа старог века (са археологијом). Уз то залагао се и за оснивање Катедре за географију, статистику, геологију и палеонтологију и Историју словенских права.¹¹ Он је био и први наставник Велике школе који је написао уџбеник за потребе наставе. Била је то *Историја света за народ и школу у четири књиге* од којих је прва књига изашла 1866. године, и у којој је обрађена управо историја старог века.¹² Други уџбеник под насловом *Свеопшта историја* написао је П. Срећковић 1872. године.¹³ До следеће промене у наставном кадру дошло је 1888. године, када су изабрана два наставника за Општу историју. Први је био Јован Ђорђевић, који је предавао Историју старих народа, а други је био Милош Зечевић, који је предавао Историју средњег и новог века.¹⁴ Оба професора издала су по један уџбеник опште историје за средње школе. М. Зечевић је 1880. године написао *Историју света, преглед удешаван за средње школе*, а Ј. Ђорђевић је 1898. године написао *Општу историју са сликама и животописима*.¹⁵ Зечевић и Ђорђевић су имали и расправу у Летопису Матице српске, у време када су били професори у гимназијама, у којој је Ј. Ђорђевић критиковао уџбеник М. Зечевића због тога што је неоправдано скратио стари век, што је направио многе хронолошке, географске и правописне грешке, а највише му је замерио што је користио Струвеа, за кога је Ђорђевић рекао да нигде није уведен у школе, па чак ни у Немачкој, где је и настао.¹⁶ И коначно 1897. године Историја старог века је, као предавачко место, први пут издвојена из Опште историје, а њен први професор био је Никола Вулић. Он је тада изабран за ванредног професора и Историју старог века предавао је све до 1948. године.¹⁷

Никола Вулић је рођен 27. новембра 1872. године у Скадру. Због тешких услова живота и природе посла Вулићевог оца Ивана породица се често

¹⁰ *Сто година Филозофског факултета*, 220.

¹¹ *Сто година Филозофског факултета*, 213.

¹² С. Бошковић, *Историја света за народ и школу у четири књиге. Историја старог века*, књ. 1, Београд 1866.

¹³ П. Срећковић, *Свеопшта историја*, Београд 1872.

¹⁴ *Сто година Филозофског факултета*, 219.

¹⁵ М. Зечевић, *Историја света. Преглед удешаван за средње школе*, књ. 1, Београд 1880; Ј. Ђорђевић, *Општа историја са сликама и животописима. према новом програму удешена за ниже разреде средњих школа*, Београд 1898.

¹⁶ Ј. Ђорђевић, *Критика на историју света М. Зечевића*, Нови Сад 1883.

¹⁷ *Сто година Филозофског факултета*, 223.

селила, и Никола Вулић је школу похађао у више места: основну у Бољевцу, нижу гимназију у Зајечару и Алексинцу, а у Београду вишу гимназију школске 1889-1890.¹⁸ После положеног испита зрелости, одлучио се за студије класичне филологије, историје и археологије на Великој школи у Београду. Вулић је био изузетно марљив и вредан, са значајним предзнањима која је стекао читајући народне песме и дела из опште историје, а посебно она која су говорила о античком свету и његовим јунацима. Поменути студијама није био баш одушевљен, пре свега зато што предавачи (Јован Ђорђевић, који је држао Општу историју и у оквиру ње Историју старог века, затим Лука Зима, који је држао наставу из предмета Грчки језик и књижевност, па Јован Туроман, који је предавао Латински језик и књижевност и Грчки језик и књижевност и Михаило Валтровић, који је држао Археологију) у својим предавањима нису остварили онај степен научног духа који је млади Вулић очекивао. У аутобиографским записима са пуно критичности говори о том периоду свог живота. Овде бих представио неколико бележака Николе Вулића и оно што му је сметало код ових професора. За Јована Ђорђевића пише да је само препричавао Ливија и Плутарха, што је касније утицало на њега да, када је он постао предавач на Великој школи и касније на Београдском универзитету, врло пажљиво користи све изворе, између осталих и оне које је користио Јован Ђорђевић, и да посебну пажњу посвети критици ових текстова и њиховом тумачењу у раду са студентима, а не да их само препричава. За Јована Туромана је писао да предаје исто онако како се то ради у гимназијама, а знамо да је он у периоду од 1864. до 1875. године радио у новосадској гимназији. Вулић је сматрао да би у том предавању требало начинити један корак напред и да би знање класичних језика требало користити за унапређење наставе историје старог века, а оригиналне изворе обавезно користити као примере, јер би то требало да буде сврха ове наставе. За Луку Зиму нам је оставио коментар да га није интересовала наука, не објашњавајући на шта је конкретно мислио, а најкритичнији је био према Михаилу Валтровићу. За његова предавања забележио је да су била „страшна због одсуства духа и познавања уметности.“ Посебно незадовољство Вулић је исказао и стањем у семинарској библиотеци.¹⁹

Без обзира на ове његове белешке, Вулићева интересовања и способности били су запажени и награђени од стране предавача, а он је током студија скренуо пажњу на себе код својих професора и завршио је студије са одличним успехом. Вулићеву способност и научни потенцијал показао је његов семинарски рад, историјска расправа која се бавила Ђурђем Кастриотићем Скендербегом и због које је Виктор Новак рекао да је Никола Вулић достојно ушао у српску историографију и међу представнике критичке школе, какви су били Стојан Новаковић и Иларион Руварац.²⁰ За овај рад Вулић је добио

¹⁸ В. Новак, *Никола Вулић. Научник и човек*, Београд 1958, V.

¹⁹ НБС, Посебни фондови, Никола Вулић, *Мој живот*, 31.

²⁰ В. Новак, *Предговор*, VII.

Видовданску награду од Београдске општине. Такође, у овом раду исказао је и особине које ће га пратити током целе научне и универзитетске каријере, а оне се огледају у детаљној и пажљивој анализи извора и извођењу вредних и занимљивих закључака. Пошто је завршио школовање у Београду са одличним успехом, отишао је у Минхен ради даљег усавршавања, где је за непуне две године, слушајући предавања и узимајући учешћа у семинарима тада чувених професора старе историје и филологије, фон Криста, фон Милера, Фуртвенглера и Оберхумера знатно проширио своја сазнања, стварајући солидну методску и научну основу на којој су темељени његови каснији радови. Докторирао је 1896. године на тему *Historische Untersuchungen zum Bellum Hispaniense*, а овај рад донео му је и прво међународно признање.²¹

Почетак његове наставничке каријере био је веома занимљив - и током првих година рада на Великој школи и Универзитету наилазио је на неке мање препреке, бар што се тиче запослења. После одласка Јована Ђорђевића у пензију маја 1893. године, на место професора Опште историје старог и средњег века Филозофског факултет Велике школе у Београду, изабран је Божидар Прокић. Већ 1897. године раздвојене су историја старог и средњег века. Проф. Прокић преузео је Историју средњег века, а за место предавача Историје старог века конкурисали су Никола Вулић и Димитрије Јовановић, директор Прве београдске гимназије. Почетком маја 1897. године, конкурс је завршен, а Вулић је постављен за ванредног професора Велике школе у Београду.²²

Из Вулићевих аутобиографских записа можемо да закључимо да је он на почетку своје универзитетске каријере обраћао нарочиту пажњу на два елемента: критику извора и сарадњу са научницима из иностранства. Предавањима је обухватио грчку и римску историју, историју источних народа, метрологију, метрику, историјску географију, критику текста и књижевности.²³ Сарадња са научницима из иностранства била је неопходна и драгоцену због могућности допуњавања предавања најновијим научним сазнањима, а важан део те сарадње било је примање иностране периодике и књига, што је, имајући у виду пређашњу ситуацију на Великој школи, било врло корисно, како за студенте, тако и за професоре. На тај начин његова предавања су, из семестра у семестар, постајала актуелнија и богатија.

У својим истраживањима нарочиту пажњу је поклањао истраживању античке прошлости Србије и Македоније, пре свега историји племена на овој територији у предримско и римско доба и проучавању римског освајања Балкана и историјом римских провинција Далмације, Македоније и Горње

²¹ П. Петровић, *Никола Вулић, уредник Старицара од 1922-1930. године*, Старицар, Нова серија, књ. XXXV, Београд 1984, 33.

²² НБС, Посебни фондови. Указ о постављању др Николе Вулића за ванредног професора Опште историје старог века у Великој школи од 9. Маја 1897. године. Исте године основан је и Семинар за историју старог века у који је до 1905. године била укључена и Катедра за класичну филологију. Семинаром је руководио Н. Вулић, а тада је дошло и до повезивања историјских дисциплина и класичне филологије што траје, на неки начин, и данас.

²³ НБС, Посебни фондови, Н. Вулић, *Мој живот*, 31.

Мезије. Такође, дао је и огроман допринос развоју античке епиграфике код Срба. Већ од 1899. године започиње своје истраживање и бележење епиграфике по Србији. У почетку заједно са Антуном фон Премерштајном, до 1903. године, а касније и сам. Своја истраживања објављивао је паралелно на српском и немачком језику у *Споменици Српске Краљевске Академије* и *Jahreshefte des Osterreichischen Archäologischen Instituts* резимирајући у тим радовима дотадашња скромна знања о њима, а чешће повезујући у целину археолошке налазе са терена и податке из натписа и писаних извора. По томе је дело Н. Вулића и данас незаобилазни и поуздан извор за многа сазнања и истраживања. Резултати његовог рада од самог почетка били су признати и прихваћени у европској науци, а натписи које је откривао и они чија је ранија читања и тумачења ревидирао, допунили су берлински Корпус натписа кога је започео Момзен (Mommsen) – *Corpus inscriptionum latinarum* (CIL). Тиме је значајно проширио основу за проучавање античке прошлости наших градова, њиховог административног уређења, становништва, војске, привреде и сл.²⁴ Н. Вулић није само бележио ове споменике, него је био и покретач идеје о очувању ових споменика, а многи музеји, у првом реду у Београду, Нишу и Скопљу, своје богатство дугују њему. Н. Вулић је заслужан и за нумизматичка и археолошка истраживања. Прве радове у Стојнику на Космају Вулић је преузео још 1911- 1912. године, а од 1930. до 1933. године радио је у Требеништу на Охридском језеру, на познатој илирској некрополи чије је откриће исписало нове странице о грчкој архајској уметности на нашем тлу. Важна истраживања обављао је и на римском позоришту у Злокућанима код Скупа у периоду од 1935. до 1937. године.²⁵ Писао је есеје и студије о писцима класичне грчке и римске књижевности. Сарађивао је и у бројним енциклопедијама и написао скоро сто чланака за *Real Encyclopädie der classischen Altertumswissenschaft*. Вулић је много писао и објављивао и његови радови били су основа за образовање будућих студената Београдског универзитета. Тачније, Никола Вулић је поправио све оно што је раније замерао својим професорима на Великој школи. Његову библиографију саставио је Растислав Марић у Посебном отиску из Старицара, која обухвата 552 библиографске јединице.²⁶

Иако је био млад, а већ успешан научник, до места редовног професора дошао је веома тешко. Овде ћу само кратко напоменути да се Вулић 1901. године пријавио на конкурс за редовног професора Велике школе, а на предлог проф. Љубе Ковачевића добио подршку на Филозофском факултету, где је прошао скоро једногласно, али на пленуму није прошао и тамо је добио мање гласова него на факултету. Очигледно је да су неки професори на факултету гласали за њега, а касније су на пленуму били против. Вулић је због овог инцидента напустио Велику школу и прешао у администрацију за рефе-

²⁴ П. Петровић, *Никола Вулић, уредник Старицара од 1922-1930. године*, Старицар, Нова серија, књ. XXXV, Београд 1984, 34.

²⁵ Исто, 34.

²⁶ Растислав Марић, *Никола Вулић 1872-1945*, Старицар, Нова серија књига IX-X, Београд 1959, XIII-XXIV.

рента основне наставе у Министарству просвете, али се вратио пошто га је пленум после неколико месеци ипак изабрао за редовног професора. Ово није била једина потешкоћа коју је Никола Вулић имао током својих избора, јер и 1905. године, када је основан Београдски универзитет, Вулић није био изабран за редовног, већ за ванредног професора, заједно са још пар млађих професора међу којима су били и Александар Белић, Станоје Станојевић, Павле Поповић, Брана Петронијевић и други.

У Српску академију наука Вулић је изабран 1921. године, а као њен представник у Међународној унији академија покренуо је и реализовао више значајних пројеката, а међународној јавности је презентовао достигнућа наших истраживача. Радио је и на популарисању науке и био је један од оснивача Коларчевог народног универзитета.²⁷

Његова наставна каријера прекинута је 29. септембра 1938. године,²⁸ тако што је Влада искористила Закон о универзитету, по коме се може пензионисати професор после навршене 65. године. Вулић је био убеђен да су његова слободоумна предавања у којима се веома критички односио према Библији као историјском извору, вери уопште, али и тадашњим политичким првацима, утицала на решење о пензионисању. У свом пензионисању он уочава личну нетрпељивост коју су према њему, а нарочито његовим ставовима, испољавали А. Корошец, који је био министар вера и унутрашњих дела, министар просвете Магарашевић, за кога каже да је био најгори министар просвете којег смо имали, и кнез Павле.²⁹

Античка прошлост је током XIX века проучавана у свим српским школама у Србији, а класична настава била је основни пут ка усвајању знања. Постојале су мање разлике у наставним плановима српских школа у ослобођеној Србији и српских школа у Хабзбуршкој монархији, што је приметно када се погледа број часова на којима се слушала античка прошлост и који показују да је скоро дупло више часова античкој историји посвећено у српским школама у Хабзбуршкој монархији. Управо је образовање било једна од прекретница у проучавању античке прошлости код Срба, а скоро сви наставници који су радили у Великој школи од средине XIX века, су били пионири у проучавању античке прошлости код Срба. Међу њима су свакако посебно место заузимали Јован Туроман, Михаило Валтровић и почетком XX века Никола Вулић, чији је допринос настави историје старог века био непроцењив.³⁰

²⁷ П. Петровић, 1984, 36.

²⁸ НБС, Посебни фондови, Решење о пензионисању и решење декана Филозофског факултета др Николе М. Поповића о пензионисању др Николе Вулића (11. новембар 1938. године)

²⁹ НБС, Посебни фондови, Н. Вулић, *Мој живот* I, 39.

³⁰ *Сто година Филозофског факултета*, 242-244.

Литература

Народна библиотека Србије (НБС)

НБС, Посебни фондови, Н. Вулић, *Мој живот*.

НБС, Посебни фондови, Решење о пензионисању и решење декана Филозофског факултета др Николе М. Поповића о пензионисању др Николе Вулића (11. новембар 1938. године)

НБС, Посебни фондови. Указ о постављању др Николе Вулића за ванредног професора Опште историје старог века у Великој школи од 9. Маја 1897. године.

Бошков, Светозар. 2010. Настава античке историје на Лицеју и Великој школи у Београду током 19. века, У Ксенија Марицки Гађански (ур.) *Античка култура, европско и српско наслеђе, Антика и савремени свет, том. 4*, Београд: Друштво за античке студије и Институт за теолошка истраживања, 63-71.

Бошков, Светозар. 2007. Карловачка гимназија и античка историја у XIX веку. *Истраживања*, 18, 39-47.

Бошковић, Стојан. 1866. *Историја света за народ и школу у четири књиге. Историја старог века*, књ. 1, Београд: Државна штампарија.

Грујић, Владимир. 1973. Велика школа у Београду уочи прерастања у универзитет, *Годишњак града Београда*, 20, 267-300.

Ђорђевић, Јован. 1898. *Општа историја са сликама и животописима. према новом програму удешена за ниже разреде средњих школа*, Београд: Издање књижаре Велимира Валожића.

Ђорђевић, Јован. 1883. *Критика на историју света М. Зечевића*, Нови Сад: Српска штампарија С. Милетића.

Зечевић, Милош. 1880. *Историја света. Преглед удешаван за средње школе*, књ. 1, Београд: Државна штампарија.

Марић, Растислав. 1959. Никола Вулић 1872-1945, *Старинар, Нова серија*, 9/10, XIII-XXIV.

Новак, Виктор. 1958. *Никола Вулић. Научник и човек*, Београд.

Петровић, Петар. 1984. Никола Вулић, уредник Старинара од 1922-1930. године, *Старинар, Нова серија*, 35, 33-40.

Срећковић, Панта. 1872. *Свеопшта историја*, Београд: Државна штампарија.

Степановић, милан. 2008. *Јован Савић – Иван Југовић*, Сомбор – Нови Сад: Педагошки факултет.

Сто година Филозофског факултета, 1963. Београд: Народна књига.

Svetozar Boškov

NIKOLA VULIĆ AND TEACHING OF HISTORY AT THE UNIVERSITY OF BELGRADE AT THE BEGINNING OF 20th CENTURY

Summary: In this article will be presented to the teaching of history at the University of Belgrade at the beginning of 20th century. Special attention will be paid to the changes in curricula of teaching history at High School and the University of Belgrade, that started Nikola Vulić (1872-1945), whose teaching career began in year 1897, when he was chosen for Associate Professor of Ancient history at High School in Belgrade.